

Cheniții – versetul 16

Cheniții prezintă în versetul 16 opusul »*duhului de putere, de dragoste și de chibzuință*« (2 Timotei 1, 7) al lui Caleb, Acsa și Otniel. Cheniții vin din Madian, de unde venea și soția lui Moise (Exod 2, 15-21). Madian era un urmaș al lui Avraam, și anume prin soția lui Chetura (Geneza 25, 1-2). Prin aceasta Madian era dublu legat cu Israel, atât prin Moise, cât și prin Avraam. Se pare că cheniții, la ieșirea din Egipt, la invitația lui Moise, ar fi plecat împreună cu poporul (1 Samuel 15, 6). Dar cu toate acestea nu s-au unit niciodată cu poporul lui Dumnezeu. Numeri 24, 21 arată că Israel a fost pentru cheniți un fel de cuib, dar nu mai mult decât atât. Versetul nostru din Judecători 1 pare să confirme aceasta (vezi și capitoul 4, 17). Ei pleacă într-adevăr cu iudeii, dar se duc și locuiesc la Arad, fără să fie vorba de luptă. Ei vor să locuiască simplu în mijlocul poporului. Sunt oameni care își păstrează obiceiurile călătoriei prin pustie, în timp ce locuiesc în țara binecuvântării. Ei profită într-adevăr de siguranța, pe care le-o oferă țara, fără însă să se intereseze de binecuvântările pe care țara le are. Ei se adaptează cu ușurință la mediul înconjurător. Aceasta rezultă din înțelesul numelui Arad. Arad înseamnă „locul măgarului sălbatic”. Un măgar sălbatic reprezintă un om, care gândește potrivit cu natura lui proprie și acționează, fără să aibă legătură cu Dumnezeu. Cheniții vor locui într-un astfel de loc.

Înțelesul spiritual al cheniților

În creștinătate întâlnim oameni, care se aseamănă cu cheniții. Sunt oameni, care au gura plină cu lucrurile lui Dumnezeu, în timp ce viața lor zilnică arată că inima lor se preocupă cu lucrurile oamenilor (Matei 16, 23). Să fim atenți, ca să nu începem, să fim așa ca ei. Aceasta poate avea loc, când ne simțim bine împreună cu poporul lui Dumnezeu, căci ni se oferă o oarecare protecție, dar nu vrem să ne identificăm cu el. Pe de altă parte ne simțim foarte bine și împreună cu oamenii din lume. Această inimă împărțită nu este o podoabă pentru acela care știe, cu ce fel de binecuvântări l-a binecuvântat Dumnezeu în Hristos. De aceea cheniții reprezintă contrariul lui Caleb și al familiei lui.

Rămânerea în victorie – versetul 17

După această prezentare a cheniților urmărim iarăși pe Iuda în luptele lui, pentru a lua în posesiune partea din țară care i se cuvine. Împreună cu fratele său Simion a pornit împotriva Canaaniților, care locuiau în Țefat. După ce această cetate a fost cucerită, ea primește numele Horma, care înseamnă „blestemul vrajei” sau „nimicire desăvârșită”. Înțelesul acestui nume este un indiciu al felului cum a procedat Iuda cu această cetate. În privința aceasta el acționează în concordanță cu voința lui Dumnezeu și în același timp spre binele lui.

Un dușman, care este complet nimic, nu va mai fi niciodată o povară. Problema noastră este, că noi nu o rupem destul de radical cu lumea. La un moment dat vom simți aceasta foarte amar. Dușmanul primește prea des ocazii din partea noastră să se refacă după o înfrângere. Dacă Domnul Isus spune în Ioan 16, 33: »*În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*«, atunci noi putem privi lumea, ca pe un dușman înfrânt. Noi avem dreptul să stăm în victorie. Îmbătrânitul apostol Ioan încurajează pe cititorii lui în 1 Ioan 5, 4: »*pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră*«. Prin credința, care lucrează în natura nouă, nu vom ceda ispitelor lumii. Credința noastră se bazează pe El, Cel care a biruit lumea.

Gaza, Ascalon și Ecron – versetul 18

Gaza („cea tare”), Ascalon (probabil „drumeție”) și Ecron („lipsa de fertilitate”) împreună cu ținuturile aparținătoare sunt de asemenea cucerite. Aceste trei cetăți sunt trei din cele cinci capitale ale Filistenilor. Filistenii vor fi tratați detaliat pe parcursul acestei cărți.

Slăbiciunea lui Iuda – versetul 19

Iuda biruiește și ia în posesiune, deoarece Domnul este cu el și el se încrede în El. Ce îmbărbătare mare pentru toți aceia care îndrăznesc să ducă lupta spirituală! Domnul este totdeauna cu aceia care merg împreună cu El. A face, ce spune El, înseamnă: să-L avem cu noi. Și ce dușman va fi atunci destul de puternic? Domnul, care este cu noi, este mai puternic decât orice dușman. Fără Domnul vom fi biruiți chiar și în lupta cu cel mai slab adversar.

Și cu toate acestea lipsea ceva în încrederea credinței lui Iuda. »*Dar n-a putut să izgonească pe locuitorii din câmpie, pentru că aveau cară de fier.*« Ce este aceasta? Domnul este cu Iuda, atunci când el se ține exact de cuvântul pe care l-a spus Dumnezeu, și anume, să nimicească pe toți dușmanii. Din păcate Iuda nu se încrede cu totul în Dumnezeu; el se teme de carele de fier. Aceasta își are cauza în lipsa de încredere în Domnul, ceea ce s-a arătat și în faptul că a vrut ca Simion să meargă împreună cu el (vezi versetul 3). Carele de fier nu sunt nici o problemă pentru Dumnezeu; privește numai în cartea Iosua, capitolul 11, 4,6,9 și capitolul 17,18.

Cine crede că Dumnezeu nu este suficient, acela își îngreădește victoria proprie. Este ca și cu zidurile și uriașii din țară: cine compară această stare de lucruri cu puterea proprie nu stă niciunde; cine le compară cu Dumnezeu, nu vede absolut nici o greutate. Aceasta nu este o bagatelizare a problemei, ci o așezare la locul potrivit a relațiilor, așa cum sunt ele pentru credință. În Daniel 2, 40 este descrisă puterea fierului. Nimic nu se poate împotrivi acestei puteri, dacă se compară cu puterea omenească. Dar ce este puterea fierului pentru Dumnezeu? Dumnezeu distruge fierul cu brațul lui puternic. Pentru El nu este mai mult decât »*pleava din arie vara*« (Daniel 2, 35). Problema noastră este deseori, că noi gândim limitat despre Dumnezeu și evaluăm totul după aptitudinile noastre. Atunci devine clar, că noi nu suntem în stare să stăpânim o problemă, și aceasta duce la dezonorarea lui Dumnezeu și la pagubă și rușine pentru noi înșine.

Încă o dată Caleb – versetul 20

Comportarea lui Caleb este aici în opoziție cu Iuda, așa cum a fost odinioară în opoziție cu Cheniții. Acolo unde Iuda eșuează, biruiește credința unuia singur. Caleb nu s-a temut de uriași, așa cum s-au temut ceilalți zece cercetași. El nu s-a simțit ca o lăcustă în ochii lor, ci pentru el părea să fie exact contrariul; uriașii erau lăcuste în ochii lui Dumnezeu.

Beniamin – versetul 21

După descrierea amănunțită a întâmplărilor lui Iuda și Simion urmează o descriere rapidă a succeselor – sau mai bine zis a insucceselor – celorlalte seminții. După ce s-a arătat că Iuda (versetul 19) nu a fost în stare să alunge pe dușman, în versetele 21-36 sună ca un refren care se repetă mereu, că ei »*n-au izgonit*« pe dușmani (versetele 21,27,28,29,30,31,32,33). Următorul este Beniamin. Dușmanul care a fost bătut în versetul 8, nu a fost bătut complet. Rămâne o parte din iebusiți, care se împotrivesc cu înverșunare. Probabil aceasta a fost posibil prin aceea, că Iuda a cucerit numai propria lui parte din cetate. Ierusalimul era situat pe granița dintre Iuda și Beniamin, fiecare seminție având o parte din această cetate. Oricum ar fi, dușmanul nu se dă niciodată bătut, și găsește prilejul, prin necredincioșia poporului lui Dumnezeu, să se facă cunoscut. Beniamin lasă

cu indiferență pe dușman să locuiască în mijlocul lui. Benjamin este de fapt seminția de război. În prorocia sa, Iacov a descris în felul următor pe Benjamin: »Benjamin este un lup care sfâșie: dimineața mănâncă prada, iar seara împarte prada risipită« (Geneza 49, 27). Numele Benjamin înseamnă „fiul dreptei mele”, și dreapta vorbește de putere. Hristos va domni în curând pe pământ ca adevăratul Benjamin, ca adevăratul Fiu al dreptei lui Dumnezeu. El va apare pentru judecată. Acum Domnul Isus mai este încă în cer. El »S-a așezat la dreapta Măririi în locurile prea înalte« (Evrei 1,3; vezi și 8,1; 10,12; 12,2). Epistola către Efeseni 1, 20-23 arată, că toți care aparțin Adunării, sunt deja acum așezați acolo. Benjamin a uitat ce s-a spus despre el. Prin indiferență a devenit necredincios chemării lui. Benjamin simbolizează locul nostru în Hristos. Dacă uităm, că noi am fost așezați în locurile cerești în Hristos și că noi avem în El un loc la dreapta lui Dumnezeu, vom deveni indiferenți față de lumea din jurul nostru și insensibili față de răul care domnește aici. Pierdem din putere și dușmanul va putea să-și exercite influența asupra vieții noastre.

Iosif – versetele 22-26

În versetele 22-26 citim ceva despre Iosif. Cu toate că Domnul este cu el, avem și aici indicii, că el nu era în totul cu Domnul. Pornește prin credință împotriva Betelului și de aceea Domnul este cu el. Dar după aceea începe să trimită cercetași. I-a spus Domnul să facă așa? Aceasta amintește de întâmplarea din Iosua 2. Diferența constă în aceea, că acolo era un act al credinței, care aici lipsește. Omul din Luz se dovedește a fi un trădător. În loc să se atașeze poporului lui Dumnezeu, așa cum a făcut curva Rahav, el reclădește cetatea pustiită de Domnul.

Mereu ni se aduce aminte, să nu ne încredem niciunui dușman, sau să-l lăsăm să scape. În lucrurile spirituale nu vom putea avea nici un câștig din gândurile lumii acesteia, despre care arată înțelegerea lui Iosif cu omul din Luz. Din aceasta vom ieși pentru multă vreme înșelați. La început se pare că vom avea foloase, dar acestea sunt numai de scurtă durată. Tot ce îndreptăm în viața noastră, cu toate că este ceva de la dușman, din firea pământească sau voința proprie, se va întoarce la un moment dat împotriva noastră. Exact așa ca și aici cu acest om din Luz. Toată cetatea va fi pustiită, dar omul acela și toată familia lui a fost lăsat să plece.

Betel, Luz și hetitii – versetele 22-26

Înțelesul numelor ne fac să recunoaștem învățătura care se desprinde de aici. Betel înseamnă „Casa lui Dumnezeu”, Luz înseamnă „despărțire” și hetitii înseamnă „copiii groazei”. Numele cetății a fost la început „despărțire”. Așa l-a posedat dușmanul. Despărțirea este un adevăr biblic, dar el poate fi învățat într-un mod greșit, nebiblic, și transpus în practică. Acest adevăr biblic devine „proprietatea” dușmanului. Un exemplu în acest sens vedem la farisei. Numele lor înseamnă „despărțitii”. Erau între ei excepții pozitive, dar în general fariseii constituiau o grupă în mijlocul poporului iudeu, care s-a despărțit de poporul simplu; ei se considerau mai sfinți decât ceilalți. Domnul Isus îi numește de câteva ori fățarnici. În Matei 23 El condamnă aspru prefăcătorii lor. Erau caracterizați prin aceea, că legau sarcini grele pentru alții, iar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Aceasta este în sângele nostru, al tuturor, niciunul nu este exclus de la aceasta.

Cu acest dușman trebuie luptat. Atunci Luz va putea să primească un alt nume: Betel, „Casa lui Dumnezeu”. În actuala casă a lui Dumnezeu, în Adunare, locuiește Dumnezeu (vezi 1 Timotei 3, 15). Toți, care au viață din Dumnezeu, locuiesc acolo. Dacă despărțirea greșită a dispărut din viața noastră, vom putea să începem să trăim adevărata despărțire. Despărțirea (sau punerea deoparte) pentru Dumnezeu, să slujim în Casa Sa, fiind închinați Lui. A fi în prezența Sa înseamnă că noi ținem seama de faptul că El este Dumnezeul cel sfânt, care nu poate nicidecum să tolereze răul. Psalmistul spune despre Casa lui Dumnezeu, în Psalmul 93, 5: »Sfințenia este podoaba Casei

Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ținea vremurile. « Un alt exemplu de despărțire greșită este viața de mănăstire a călugărilor și a călugărițelor. Nu vrem să judecăm motivele pentru care cineva ia hotărârea să ducă o astfel de viață, dar principiul vieții de mănăstire este străin Bibliei. Presupune o sfințire deosebită pentru Dumnezeu, care merge așa de departe, că se desparte de lucrurile lumești normale, ca să se dedice lucrurilor mai înalte. Dar se uită în privința aceasta, că păcatul locuiește în inima omului. Această formă exterioară de despărțire, greșită, trebuie biruită. Este păcat, dacă menținem sub o anumită formă această despărțire greșită. După un anumit timp această comportare greșită va ieși cu siguranță mai mult în evidență. Un teren fertil se găsește la hetiti, la „copiii groazei”. Cine nu isprăvește repede cu fariseismul în viața sa, va fi mai devreme sau mai târziu stăpânit de fariseism. Urmarea va fi, că din viața unui astfel de om vor ieși influențe îngrozitoare asupra altora.

Manase – versetul 27

Manase ne oferă impresia că el nu a luat complet în posesiune nici un ținut. Tot ținutul, care i-a fost repartizat, respiră mai departe atmosfera canaanită. Cu toate că, canaanii au devenit robi și puterea lor a fost frântă într-o oarecare privință, le-a reușit să se afirme. Voința lumii are încă influență puternică asupra poporului slab al lui Dumnezeu.

Lecția pentru noi – versetul 28

Influența lumii este un pericol, care amenință pe toți creștinii. Dușmanul poate fi obligat să recunoască în creștin pe superiorul lui, dar el rămâne în viață, dacă începem „să tratăm” cu el. Putem fi conștienți de faptul, că firea pământească nu are voie să-și revendice drepturile, și totuși o folosim, ca să ne atingem scopurile. Un creștin, de exemplu, poate să vorbească foarte bine. Prin tot felul de motive ajunge în situații grele, fără ca el însuși să fie vinovat. Se va folosi el de talentul lui de vorbitor, ca să dovedească nevinovăția lui, sau se predă »dreptului Judecător« (1 Petru 2, 23)? Un exemplu găsim în 1 Corinteni 6. Acolo este vorba de felul cum reacționăm noi, când un frate ne-a făcut nedreptate (versetul 6). Vom merge noi la judecătoria lumii, sau vom suferi nedreptatea? În astfel de situații se va vedea dacă picioarele noastre stau tare în țară și pe spinarea dușmanului. Dar este posibil, ca noi să oferim dușmanului o existență sigură și să ne înțelegem cu el, să-l folosim, când avem nevoie de el.

Efraim și Zebulon – versetele 29-30

Efraim și Zebulon lasă de asemenea pe dușmani să locuiască în mijlocul lor, îi tolerează. Lor nu le este clar, că tolerarea dușmanului este spre dezonorarea lui Dumnezeu. Este păcat. Înseamnă o atitudine de indiferență față de țara lui Dumnezeu, pe care El a dat-o întregului Israel.

Așer și Naftali – versetele 31-33

Așer și Naftali fac și mai rău: ei locuiesc în mijlocul dușmanilor și în felul acesta intră puțin în rândul păgânilor. Aici se inversează rolurile. Necredincioșia poporului are urmări tot mai mari. Nu dușmanii locuiesc în mijlocul israeliților, ceea ce ar fi deja necredincioșie, ci israeliții locuiesc în mijlocul dușmanilor. Dușmanii posedă dreptul de a dispune asupra țării și tolerează pe israeliți în mijlocul lor. Ce slăbiciune la popor! Amintește de cineva, care într-adevăr este creștin și are viața nouă, dar a cărui viață este dictată de firea lui pământească, de gândurile lui. Aceste gânduri nu poartă pecetea umblării cu Dumnezeu, ci a umblării cu oamenii și cu părerile lumii.

Dan – versetele 34-36

Seminția lui Dan are cea mai rea situație. El nu poate alunga pe dușmani, dimpotrivă: dușmanii alungă pe daniți din partea lor de moștenire. Aceasta este ultima fază a decăderii, care este descrisă în acest capitol. Binecuvântările țării nu mai sunt nicidecum savurate. Această stare corespunde cu a unui creștin, care a fost luat complet în stăpânire de lucrurile lumii. Desigur, el spune că este creștin, dar în viața și vorbirea lui nu se vede nimic din aceasta. Nici un indiciu nu arată că el consideră frumos să asculte sau să vorbească ceva despre lucrurile lui Dumnezeu și ale Domnului Isus. Biblia lui rămâne închisă acasă și la rugăciune nu se gândește.

Amoriții – versetele 34-36

Amoriții sunt primii dușmani, pe care poporul Israel i-a întâmpinat în călătoria lor spre țara făgăduită, și pe care i-a bătut. În Deuteronom 2, 24 scrie că Dumnezeu a zis poporului, să facă începutul luării în posesiune a țării, prin aceea că trebuiau să lupte cu amoriții. Această luptă are loc înainte ca ei să treacă prin Iordan. Este un ținut, care nu se află în țara făgăduită, ci de cealaltă parte a Iordanului. Vorbește deci nu despre binecuvântările spirituale din locurile cerești, ci de binecuvântările pământești; noi trebuie să mulțumim lui Dumnezeu și pentru toate binecuvântările pământești. Prin binecuvântări pământești putem înțelege lucruri cum ar fi sănătatea, o căsnicie bună, un loc de muncă frumos, sau un concediu plăcut. Deci nu sunt binecuvântările noastre spirituale propriu-zise, binecuvântările cerești, veșnice. Binecuvântări pământești avem împreună cu oamenii necredincioși. Diferența este numai că, creștinul ia aceste lucruri din mâna lui Dumnezeu și mulțumește pentru ele, ceea ce cel necredincios nu face.

Când însă un creștin începe să privească aceste binecuvântări ca ceva de la sine înțeles, el va fi alungat de amoriți din partea lui de moștenire. El face totul, ca să rămână sănătos, și uită că el este în mâna lui Dumnezeu; el face totul, ca să mențină căsnicia în ordine, și nu are niciodată timp să slujească spiritual altuia; profesia lui este totul pentru el, el este un adevărat drogat de muncă, ceea ce îl va face să nu participe la întrunirile creștine; el va face totul, ca următorul lui concediu să fie mult mai frumos decât cel anterior: va studia ghiduri turistice, va chibzui diferite locuri de concediu, își va aduna cât de mult posibile informații, ca să ajungă sigur la ținta aleasă. Dar el nu are nici un interes, nu arată nici o contribuție și nu are timp pentru ceea ce Dumnezeu a pregătit celor care Îl iubesc. Din fericire casa lui Iosif este așa de atentă, că a ținut în frâu pe amoriți. Din fericire sunt oameni în poporul lui Dumnezeu, care văd pericolele binecuvântărilor pământești. Să ascultăm de ei și să ne scoatem foloasele din aceasta.